

STUDENTEN WEEKBLAD

20e JAARGANG.
No. 2.

REDACTEUREN:
E. J. GRATAMA SZN., B. D. H. TELLEGEN J. AZN.,
MEJ. E. G. F. W. VAES, G. J. DE GLEE, W. H. MUNNICH.
FAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
11 OCT. 1917.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS / 4,— P. JAAR, WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIË WORDT BESCHIKT. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

- Literaire Wedstrijd voor Eerst-ingeschrevenen.
- Delftsch Studenten-Corps.
 - De hervormingsplannen.
 - De Almanak voor 1918.
 - Laga.
 - Delftsche Stud. Amateur Fotografen-Vereeniging.
- Delftsche Studentenbond.
 - Bondsvergadering van Vrijdag 5 October.
 - Rede, gehouden door den heer E. J. Boumann.
- Vereenigingsleven.
 - Civiel- en Bouwk. Stud. Gezelschap „Pract. Studie“.
 - Ned. Christen Stud. Vereeniging, afd. Delft.
 - Stud. Gezelschap voor Sociale Studie.
 - Snjeontojounselskip Frisia.
- Boekbespreking.
 - De Bannenburg, door O.
- Bladvulling.
 - Het sirkus van Delftse burgers en Studenten.
- Studiebelangen.
- Gedachten en Gedichten.
 - Lastige Ketterijen.
- Technische Hoogeschool.
 - Begin van Colleges en Oefeningen.
 - Verzuim 1917—1918.
 - Vervolg nieuw-ingeschrevenen.
 - Uitslag Propaedeutische examens na de Zomervacantie 1917.
- Correspondentie.

Literaire Wedstrijd voor Eerst-ingeschrevenen.

De redactie van het Studenten-Weekblad wil in dit jaar in tegenstelling met het voorgaande weer een literaire wedstrijd openen voor allen, die hier hun studentenleven zijn begonnen.

Eerste-jaars, gij die binnentreedt in een voor U zoo geheel nieuw leven in een voor U nog vreemde wereld, ook gij zult in latere jaren uwe krachten moeten geven en van deze krachten zal het S.-W. zijn deel eischen. De begrijpelijke schroomvalligheid van het begin mag niet te lang duren, gij moet gaan meeleven en gaan meespreken waar dit noodig mocht wezen.

Het nut van deze wedstrijd moet zijn U uwe eerste en ergste valsche schaamte te laten overwinnen.

Dat er geen meesterstukken verwacht worden — wie zou dit in Delft immers ook doen — en daar natuurlijk onder pseudoniem*) mag worden ingezonden, kan uwe eerste stap op den weg der openbaarheid toch niet moeilijk zijn.

Naar vorm en naar inhoud zal zeer clement geoordeeld worden.

De redactie looft een prijs uit voor het beste prozastuk én een prijs voor het beste gedicht.

De inzendingstermijn zal met 2 weken worden verlengd.

De inzendingen worden dus vóór 29 October ingewacht.

*) Naam en adres in gesloten enveloppe er bij.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

De hervormingsplannen.

De Senaat van het Delftsch Studentencorps maakt bekend dat op Zaterdag 29 September l.l. een Senaatsvergadering heeft plaats gehad, tot bijwoning waarvan zooveel mogelijk alle Oud-Senatoren werden uitgenoodigd.

Ter inleiding van deze vergadering, die op verzoek van eenige niet meer te Delft studeerende Eere-Leden werd uitgeschreven, heeft de Senaat aan alle Oud-Senatoren een exemplaar van het bekende rondschrijven toegezonden.

Vele Eere-Leden hebben schriftelijk hun oordeel over de hervormingsplannen kenbaar gemaakt, andere bleken van meening, dat uitsluitend de tegenwoordige studenten-generatie daarover te beslissen heeft. De Senaatsvergadering zelve werd door vele Eere-Leden bijgewoond.

In het algemeen kan worden vastgesteld, dat vrijwel allen van oordeel zijn, dat hervorming van het Delftsch Studentencorps zeer gewenscht is. Het Corps zou met ruimen blik de bezwaren moeten wegnemen, die een belemmering zijn voor de aaneensluiting van allen, die een algemeen band onder de ingeschrevenen gewenscht achten. Men bleek van oordeel, dat inwendige hervorming hiertoe in de eerste plaats wordt vereischt. De groentijd, die slechts bestemd is om de kennismaking onder de leden te bevorderen, werd reeds vroeger door het eere-lid den heer J. H. Telders in brochure-vorm verdedigd. Ook op deze vergadering is dit nogmaals geschied. Met nadruk werd er echter op gewezen, dat alleen de werkelijke bestemming mag worden vooropgesteld. Factoren, in den loop der jaren ontstaan, maar geenszins onmisbaar voor het beoogde doel, zou men onvoorwaardelijk moeten afschaffen. De tegenwoordige kenteekenen (laag boord, kort geknipt haar), welke oorspronkelijk nooit hebben bestaan, zou men niet langer moeten handhaven, aangezien zij voor het wezen van de verplichte kennismaking niet noodzakelijk zijn. Allerlei bestaande gebruiken en gewoonten, voor een groot deel slechts langzamerhand gevormd, zullen getoetst moeten worden. Men zou duidelijk te kennen moeten geven dat lichamelijk overwicht, een bewijs slechts van gebrek aan geest, niet voor mag komen.

Op deze wijze zou het mogelijk zijn een algemeen groentijd in te voeren, die uitsluitend onderlinge kennismaking ten doel heeft, iets wat voor ieder ingeschrevene van het hoogste belang mag worden genoemd, ook al wordt later niet deelgenomen aan het tegenwoordig Societeitsleven.

Indien tevens rekening wordt gehouden met financiële bezwaren, zou het mogelijk zijn een band te vormen tusschen allen, die de wenschelijkheid daarvan inzien. Het Corps zou dan verder zoo georganiseerd kunnen worden, dat zijn instellingen (toegankelijk voor allen die zulks wenschen), het middelpunt blijven vormen van het studentenleven.

Indien de hervorming in deze richting wordt uitgewerkt, zal het doel van het Corps steeds blijven den ideëelen band tusschen de studeerenden te bevorderen op elk gebied. Ingrijpende veranderingen zijn dan noodzakelijk.

De Senaat is van meening dat het Corps zelf deze kwestie behoort te overwegen, voordat definitieve hervormingsplannen door hem zijn ingediend. Hij heeft daarom besloten een Debating-avond te houden op Vrijdag 19 October 1917, des nm. 8 uur, in de benedenzalen der Societeit „Phoenix”, toegankelijk voor alle leden en oud-leden van het Delftsch Studentencorps. Op deze vergadering zal de groentijd in bespreking worden gebracht.

De Senaat van het D. S. C.:

W. SIX JZN., President

G. HULSHOFF, Secretaris

M. ELION, Thesaurier

P. J. G. VAN DIGGELEN, Vice-President

L. L. C. POLIS, Vice-Secretaris

Zie voor bericht betreffende brandstoffen blz. 11.

De Almanak 1918.

Leden van het D. S. C., hard werkenden nietsdoenden, snel levenden en onverschilligen, richt allen uwe oogen op deze oproep, die om uitwerking smeekt. O, mochten bijna allen dit lezen, mochten velen van de inhoud doordrongen zijn!

Het is reeds October. Over twee maanden verschijnt het boek, dat elkeen ter harte gaat, omdat het een bewijs kan leveren, dat het Corps geen dood lichaam is, omdat het een schoone herinnering voor later blijft, omdat het een jaar studentenleven weergeeft.

Drie jaren geleden onder den eersten indruk van den oorlog wekte de Almanak-redactie tot medewerking op met den uitroep: „ons dierbaar Corps bloeit voort!” Ook nu moet de waarheid hiervan getoond worden. Daarom moet ook nu — nee — daarom *wil* ook nu het Corps den Almanak zoo goed mogelijk doen zijn, daarom *wil* ieder het zijne bijdragen.

Bedenkt, dat in het mengelwerk voor inzendingen van allerlei aard, ook niet zuiver literaire, dat er overal in de Almanak voor teekeningen, dat er voor vele varia plaats is. En vooral, laat niemand meenen. „dat een ander het wel doen zal.”

Daar er met oog op door den kolennood gerezen moeilijkheden in de uitvoering: een absolute onbestaanbaarheid van overwerk op de drukkerij, zelfs een mogelijke beperking van den werktijd, wel geen sprake zal wezen van het inzendingsstermijn — tot 1 November — te verlengen, *moet*, wil de Almanak tijdig verschijnen, alles voor dien datum binnen zijn, het bovengenoemde even zoo goed als verslagen en bestuursamenstellingen van vereenigingen en gezelschappen. Het adres is de Societeit Phoenix.

Hier volge nog een opgave van de meest gewenschte teekeningen: vignet, titelblad, schutbladen voor D. S. C., Soc. Phoenix, T.H., mengelwerk en varia, hoofden voor de Corpsvereenigingsverslagen en de kalender.

De Commissie tot Redactie van den Almanak.

Laga.

Op Vrijdag, 26 October zal de onderlinge roeiwedstrijd wederom plaats vinden. Roeiers van alle klassen, vormt ploegen en schrijft u in. De oefentijd is kort, maar de baan is ook kort. Toont, fuifroeiers, dat gij voor de roeisport belangstelling hebt.

Delftsche Studenten Amateur Fotografen Vereeniging.

De D. S. A. F. V. zal dit jaar haar fotosalon houden van 16—27 October 1917. De bibliothecaris, Mr. H. H. R. Roelofs Heyrmans, was zoo welwillend ook dit jaar ons de boekenrij der Bibliotheek van de T. H. af te staan tot het exposeeren der photo's.

Het bestuur vestigt er den aandacht op, dat de uren waarop de bibliotheek geopend is, zijn dagelijks van 10—5 uur. Des Zondags gesloten.

De Secretaris,

A. G. MARIS.

DELFTSCHE STUDENTEN-BOND.

Bondsvergadering van Vrijdag 5 October.

Op de eerste in dit Bondsjaar gehouden vergadering was een zeer groot aantal leden aanwezig.

Er werd besloten te roeyeeren wegens wanbetaling, de heeren:

C. H. van Ameron.

W. J. Dekker.

H. W. Frowein.

Y. B. F. J. Groeneveld.

H. Rahder Jr.

J. Th. A. Stubbe.

De commissie tot voorbereiding van het 4e Lustrum stelde de volgende motie voor, die met algemeene stemmen werd aangenomen:

De vergadering van oordeel zijnde, dat wegens de ernstige tijdsomstandigheden een officieele viering van het vierde Lustrum van den D. S. B. behoort achterwege te blijven, spreekt de wenschelijkheid uit, dit slechts in intiem kring te herdenken en gaat over tot de orde van den dag.

Verder werden benoemd tot lid van de Kas-Commissie: de heer J. J. Hopmans.

Almanak-Redactie: de heer J. van Achterberg.

Propaganda-Commissie: de heeren M. Beeling en S. H. van Kuyk.

Ten slotte werd de novitiaatstijd geopend door den heer E. J. Baumann, met de volgende rede:

Mijne Heeren Leden en Candidaat-Leden van den Delftschen Studenten-Bond!

Candidaat-Leden! Vooral tot U is het, dat ik mij richt.

Het is voor mij een eerste plicht u bij uw intreden in den studentenwereld een zoo duidelijk mogelijk beeld te geven van onze vereeniging; dat wil zeggen, van haar ontstaan en van hare beginselen. Gij zult wel geen tot in details juist geschiedkundig overzicht van mij eischen, dit zou mij te veel tijd kosten, en ik zal dus met het meest noodzakelijke volstaan.

Haar ontstaan hangt natuurlijk ten nauwste samen met hare beginselen.

Het, bij het oprichten van den Bond — thans bijna twintig jaar geleden — opgestelde proces-verbaal van oprichting legt in duidelijke korte bewoordingen, haar grondideeën vast.

Gij vindt dit proces-verbaal op de eerste bladzijde van uw reglement, en het luidt als volgt:

Ondergeteekenden, studenten te Delft;

overwegende, dat meerdere kennismaking en aaneensluiting bevorderlijk zullen zijn aan hunne belangen;

overwegende het grootere belang van meerderen omgang van studenten van verschillende studierichting en maatschappelijke positie;

huldigende het beginsel van gelijkheid der studenten;

hebben besloten op te richten:

den Delftschen Studenten-Bond,

steunende op de volgende grondslagen:

- het bevorderen van den dagelijkschen omgang;
- het behartigen hunner gemeenschappelijke belangen;
- het zoo gemakkelijk mogelijk maken der toetreding. Zij beloven . . . enz.

Mijne heeren! Het legt dus in de twee eerste alinea's duidelijk het belang van de studentenvereeniging vast; dit belang zal ik u wel niet nader behoeven uit te leggen.

De derde alinea geeft het idee van de gelijkheid, het eerste verschil met de andere groote studentenvereeniging, die voor de oprichting van den Bond, de eenige was, — het Delftsch Studenten-Corps — dat in zijn groentijd dit beginsel niet huldigde.

Een tweede reden tot oprichting van den Bond is wel de financiële draagkracht van de leden. Het Corps eischt van haar leden, die aan haar verschillende takken van gezellig-

heidsverkeer willen meedoen, zulke financieele opofferingen, dat deze van vele studenten niet mogelijk zijn. Dit feit, dat vanaf 1897 steeds meer in het licht treedt, heeft natuurlijk veel bijgedragen tot oprichting van den Bond.

Het groote voordeel van het gemeenschapsleven van den student is wel de omgang met de oudere-jaars, die noodzakelijkerwijze, in een verder ontwikkelingsstadium van zijn leven is, dan de pas-aankomende student. Dat bij het intreden in de studentenwereld een intense kennismaking met die ouderen van groot belang is, zult u wel in zien. Het Corps tracht, die kennismaking te bereiken in zijn groentijd.

Mijn persoonlijk oordeel is, dat hoewel deze groentijd in het beginsel goed is, de wijze van uitvoering echter als schadelijk aan te merken is voor den intiemeren omgang tusschen de verschillende categorieën van studenten.

Een afscheiding van de verschillende jaargenooten is het natuurlijke gevolg hiervan, en het groote voordeel is weg.

De Bond tracht in den tijd van verplichte kennismaking het noodige contact te brengen tusschen leden en candidaat-leden, terwijl in het beginsel van gelijkheid het vroeger genoemde bezwaar ondervangen wordt.

Thans wil ik er u nog op wijzen dat er van een goed lid van een vereeniging wel iets meer noodig is dan dat men zijn contributie betaalt. Men kan niet volstaan met aan te nemen wat een vereeniging u biedt, zonder ook maar iets van uw krachten te geven ter volmaking er van.

Candidaat-leden, ik hoop dat gij zult inzien dat de Bond buiten den minimalen financieelen steun vooral nog andere van u vraagt, die gij, wilt gij een goed Bondslid zijn, hem niet onthouden mag.

Ik vestig uw aandacht op de artikelen „van de kennismaking” in uw reglement, en verzoek u de eischen daarin gesteld, niet alleen naar den letter, maar ook naar de bedoeling uit te voeren, slechts dan kan door de tijd van verplichte kennismaking het voorgestelde doel bereikt worden.

Mijne heeren!

Met dezen hamerslag verklaar ik den tijd van verplichte kennismaking voor geopend!

Ik heb gezegd.

VEREENIGINGSLEVEN.

Civiel- en Bouwkundig Studenten-Gezelschap „Practische Studie”.

VIJFDE EXCURSIE naar het in aanbouw zijnde raadhuis te Rotterdam, onder leiding van Prof. H. Evers, op Zaterdag 13 October 1917.

Vertrek van den trein uit Delft 2.04.

Duur der excursie pl.m. 2 uur.

Ned. Christen-Studenten-Vereeniging afd. „Delft.”

Gewone Vergadering op Donderdag 18 October 1917, 's avonds ten 8 ure, in „Het Nut”, Oude Delft 48.

Spreker: Dr. H. T. Oberman, uit Heemstede.

Onderwerp: „Levensheiliging.”

Men wordt verzocht zoo mogelijk contributiegelden mee te brengen.

Studentengezelschap voor Sociale Studie.

Eerste openbare vergadering op Vrijdag 19 Oct. 's avonds half acht in het gebouw der R.K. Leesinrichting, Voldersgracht 12.

Spreker: Prof. Dr. D. VAN EMBDEN.

Onderwerp: Impérialisme, Kapitalisme en Wereldoorlog.

Toegankelijk voor alle belangstellenden.

Snjeontojounselskip „Frisia”.

Frisia het syn earste gearkomste hâlden. De eabarre het ús de nije berntsjes brocht, fjouwer dit kear; mar det kaem fen it minne riden fen it spoar het er sein, dertroch koe er net mear yn ien kear meinimme Trije het er noch yn foarrie, en hij seil syn bêst dwaen dy takomme kear allegearre mei to nimmen. It is to hoopjes det dit slagge mei.

It wier wol in noflike joun, mar dizze berntsjes matte noch in bulte leare haj ik wol sjoen. Frysk sprekke kinne hja mar min, Frysk sjonge in bytsje, mar dan moat it

lytse lieteboekje der noch wol bij, en fen è reade baey hawwe hja ek mar in bytsje lept. It kin ek wol wêze dat è oarloch mei Feteris sijn hospita der mei de skuld fen is, en dat hja der in oare kear mear fen meitsje seille. De foatsitter hie de lieteboekjes net meinomd fensels, en da-dwaende het er de berntsjes earst meinomd nei syn keamer om hja der sjongen to learen, en doe nei de kroeg.

Der wier in kippel âldejiers oan it fieren fen hjar eksamens, en Frisia mei syn flagge waard der tige freonlik untfangen. Ik liuw net dat soks it plan wier, mar it is ta it ein, fjouwer ûre sawhet, omtrint 'sunder bargebiten aaroun. Us ungetüder fen farliden jier het us allegearre nei hús stjoerd en waard dernei sels troch è foarsitter thús brocht. Us berntsjes dy krek of it sa gearde om è hird siten, matte mar bitinken det hja mar ien kear krekt ynstalleard binne, en dat it libben net hieltüd rys mei resinen is, mar faker groat mei kroaden.

De foarsitter

JAN SCHEPERS.

BOEKBESPREKING.

DE BANNENBURG.

Roman van MARIE METZ—KONING.

„De Bannenburg”, twee deelen, „ootmoedig” opgedragen aan Dr. Rudolf Steiner, een spookverhaal, neen, een occultistisch doorwoeld werk, zooals de schrijfster in haar voorwoord zegt. Toen ik 't uit had, voelde ik me droevig gestemd om al de verloren tijd, die 't me gekost had, en over 't feit dat een zoo ernstig doorwoelde levensidee, als het occultisme op deze wijze voor een leek belicht werd.

Twee dingen hebben geleden, omdat Marie M.—K., zooals ze eveneens in haar voorwoord zegt, er naar gezocht heeft, dit werk in een zéér romantische vorm te gieten, het zóó te maken, dat iedereen, ook de meest ongeloofige, het als een roman zal kunnen lezen, en wel in de eerste plaats: litterair beteekent deze roman ondanks enkele goede typeeringen niets, en in de tweede plaats wordt het occultisme op deze wijze op een zeer verkeerde manier ten volke verkondigd. Wanneer zullen alle menschen, die litterair willen, toch overtuigd zijn, dat boeken schrijven is het geven van schoonheid; dat door de roman, niet of zeer moeilijk een idee verkondigd kan worden. Ik wil niet dadelijk kortaf beweren dat een tendenzroman geen schoonheid kan zijn. 't Lijkt mij mogelijk, wanneer de kunstenaar tevens de vader en de moeder van de idee is. Echter Marie Metz—Koning is nòch 't een, nòch 't ander, maar 't kind dat door de wonderlijkheid van het occultisme bekoord werd (zooals iedere levensidee bekoring voor ons heeft, al naar onze aard), Daarom werd haar roman wanstaltig leelijk.

O.

BLADVULLING.

Het sirkus van Delftse burgers en studenten.

Met krachtige slagen
En zichtbaar welbehagen
Roeit Leven in een bootje op 't O. D.
Zijn gebaar is groot
Zijn kop ziet rood
't Publiek op de wal loopt schreeuwend mee.

De duivelse guit
Met zijn grijnzentle snuit
In zijn bootje vol kaarsen, kolen en antrasiet
Roeit onvermoeid door
Met zijn hoed op één oor,
Geen vuiltje aan de lucht in 't verre verschiet.

Maar de boot van de held
Raakt plotseling bekneld
Tussen een paar tonnetjesschuiten.
Ei, wat een strop!
Hij slaat zich voor zijn kop
En knijpt er tussen uit met de duiten.

Toeschouwer.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Een smakelijk Ontbijt
Een heerlijke Lunch
Een prachtig Souper

verschafft
U' alleen

MEEUWS Fijne Vleeschwaren

HEES & Co. - Delft

Peperstraat 8-10 Telefoon 183

PIANO'S

EN ALLE SOORTEN
MUZIEK-
INSTRUMENTEN

in de grootste keuze voorhanden.

ECHTE SPAANSCH GUITAREN
enorm van toon ✕ van af f 10,—

MANDOLINES EN LUITEN
tot de fijnste soorten.

ONZE COLLECTIE VIOLLEN
is zeer belangrijk.

✕ PRIJSCOURANT GRATIS VERKRIJGBAAR ✕
Verhuren :: Stemmen :: Inruilen

FIRMA WED. F. HELBERS

OUDE KERKSTRAAT 4

= levert zeer billijk =

Dictaat-CAHIERS

OUDE DELFT 120. - DELFT.

Uitzending van Dinners.

OUDE DELFT 120. CHR. F. RÜTER.

G. & H. OUWERLING

CHOORSTRAAT 28 ✕ TELEPH. 249

Leverancier
van het D.S.C.

✕ BUREAUX ✕
BOEKENKASTEN
CLUBFAUTEUILS

REPETEEREN WISKUNDE

:: OPLEIDING VOOR HET ::
PROP. EXAMEN (WISK. GED.)

J. J. TEUNE,
DE GEER 2^A, DELFT. LEERAAR M. O. WISKUNDE.

≡ „AU FIGARO” ≡
G. KIELA. ✕ ✕ KAPPER.
Oude Delft 166.

TELEFOON 624.

Schuin tegenover Museum „Huis Lambert van Meerten”.

A. J. PRINS, Choorstraat 4.

**Dictaat-Cahiers.
Teekenborden.**

VERKOOP UITSLUITEND à CONTANT
tegen zeer LAGE prijzen.

Wed. J. W. HAANEPEN
BINNENWATERSLOOT 36 :: TELEF. 252

Fijne BONBONS
Verschillende soorten KOEKJES
en SPECULAAS

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

90 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

ANNIE FOLLENDER
DECLAMATRICE.

Leerares: Methodisch, hygiënisch spreken.

Gevestigd:

NIEUWE PARKLAAN 189 :: SCHEVENINGEN

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 11 OCTOBER 1917. No. 2.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

De Senaat van het Delftsch Studentencorps maakt bekend dat de directeur van het brandstoffendistributiekantoor thans aan allen, die door bemiddeling van den Senaat brandhout of turf hebben besteld, een schrijven doet toekomen waaruit blijkt, dat de bestelling door hem is aangeteekend en waarin tevens opgave wordt verzocht van de verschillende tijdstippen waarop men aflevering verlangt.

Tot 25 October bestaat nog gelegenheid een formulier voor het verkrijgen van hulpbrandstoffen bij den Senaat aan te vragen.

Namens den Senaat,
G. HULSHOFF,
Secretaris.

STUDIEBELANGEN.

Zij, die het college van Lector Dr. J. CLAY in de natuurphilosophie gaarne zagen hervat, worden verzocht op een daartoe strekkende lijst in de keuken der T. H. te teekenen, ten einde het desbetreffende verzoek aan het college van Curatoren te steunen.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Lastige Ketterijen.

DOOR WILLEM PERK VAN LITH.

Ou écrit pour agir. (Voltaire).

I.

Voor ongelukkig verliefde Dichters
en Ongodisten.

Het moet nu maar eens uit zijn met dat vervelende smachten!

Ik ga vandaag een auto-dafé houden in het bosch — al mijn gedichten in het vuur! Zie zoo, daar liggen zij, een lucifer en ze staan in lichten laaie. Hoor die kettters eens schreeuwen! Ze dansen en springen van de pijn! Schroeit het jelui soms wat aan je voetzolen, lievelingen?

Je zult er nog meer plezier van hebben, olie op het vuur, vooruit! En een kerkgezag aanheffen. Hoor je ze wel met hun vaste burcht? In de vlammen, die vaste burcht, en branden zal hij, dat verzeker ik je, want het was maar een houten barak voor tuberculeuze zielen.

Daar hoor ik stappen, vlugge stappen — zou zij het zijn? Om mee te komen lachen?

Het is de veldwachter en die trapt het vuur uit. Ik word bekeurd.

„Je naam mijnheer!”

„Je hebt gelijk mijnheer de veldwachter. Het is een bekrompen opvatting van mij... maar ik ken je! ben jij tegenwoordig veldwachter? He! waar heb ik dat gezicht meer gezien, die lange ongekamde haren en die wilde baard... Ha! jij bent God, mijnheer de veldwachter God!”

Maar dan mag het toch wel? Wat steekt er nu in? En verantwoording? — wacht toch alsjeblief tot 't Laatste Oordeel...” Veldwachter God was nogal ontstemd erover, dat ik hem herkende, maar het verwonderde hem toch niet. Hij begreep dat het eigenlijk geen baan voor hem was, dat rondwaren op aarde, hier en daar neuzend of er soms kattedwaad uitgebaald werd en dan als wreker optredend om een schijntje van waarheid te geven aan dat domme sprookje van het Alziend Oog.

Zoo sprak hij dan ook van straf. En werkelijk, ik een ketter, was er bang voor en snikte om genade.

„Och, mijnheer de veldwachter God, reken het mij niet te erg aan, ik was ongelukkig verliefd.”

Bij deze laatste woorden barstte hij ineens in een hevigen toorn los.

„Wat zeg je ongelukkig verliefd? Ik ben sinds de eerste dagen der Schepping ongelukkig verliefd — op die heele leelijke mooie aarde, met al die monsters van menschen, die ik naar mijn evenbeeld geschapen heb; en al die eeuwen is er geen geweest, die mijn liefde beantwoordde!”

„Heb je daar wel eens gedichten op gemaakt, net als ik, veldwachter God?”

„Mijn zoon en een paar oude joden hebben er een heel mooi groot gedicht op gemaakt in rythmisch proza á la Lodewijk van Deijssel.”

„Waarom verbrandt je dat dat dan ook niet?”

Veldwachter God had zijn notitieboekje laten vallen en keek mij met open mond aan. Dat was nog nog nooit bij hem opgekomen.

Na een lange pauze, gedurende welke hij diep nadacht, met zijn hand door den baard, waarmede Gustave Doré hem toedacht, kammende, zeide hij:

„Steek het vuur maar weer aan”.

Ik deed het. Met een plotselinge beweging nam hij een klein boekje in octavoformaat uit de jaszak van zijn blauwen-gouden hemeluniform en smet het in het vuur.

Wat die kettters geschreeuwd hebben!

II.

Voor zenuwpatienten.

Wij — mijn vriend en ik — sliepen tesamen op een kamer van de tweede verdieping in het kleine hotelletje. Wij waren vroeg naar bed gegaan, maar wetend dat er onder ons een halve zieke sliep, hadden wij ons zoo zacht als mogelijk was, uitgekleeft en ook niet dan fluisterend gesproken. Doch ternauwernood lagen wij erin, of de deur werd zonder kloppen opengerukt en een glimmende zwartrok schoot naar binnen en beval ons op woedenden toon stil te zijn. De dame van onder ons was half gek van al het lawaai: wij hadden geloopt, dat het geklonken had als hamerslagen op een zwaar aambeeld en gegild, gegild, gegild gewoon! — Toch gelukte het ons deze dwaas weg te kijken.

Ik draaide mij in mijn bed, dat hevig kraakte, om, maar dadelijk hoorde ik een gil van beneden. Het bleek ons na herhaalde proefnemingen dat het lastige mensch geen geluid verdragen kon. Wij hielden ons dus doodstil, en het was na een half uur, juist toen ik dacht in te slapen, dat dat er van boven in eens een gedonder kwam alsof het plafond op ons neerviel.

Mijn vriend en ik zaten dadelijk rechtop in onze bedden. Het gerommel hield aan. Toen klonken luide stemmen. Het was alsof gesmeten werd met tafels, stoelen en ledikanten. Een kwartier hield het aan. Toen viel er een waschkom en een lampetkan van de waschtafel, En het begon meteen zachtjes te regenen op onze hoofden. Dat werd mij te machtig. Ik stond op om te bellen maar No. 6 was er al, dreigde met uitzetting. Ik verwees hem naar de kamer boven ons, hield hem niet zijn hoofd onder den drup. Strijkages volgden, een oogenblik later was het stil boven ons.

Het zal ongeveer een half uur later geweest zijn, dat een dergelijk lawaai als het bovenbeschrevene, maar nu nog hooger boven onze hoofden, van de 4 verdieping, ons wekte.

Het werd weer door een vervelend kellner gevolgd. En het schijnt dat er den geheelen nacht door lawaai geklonken heeft, want mijn slaap, die eindelijk kwam, was er een vol van angstwekkende droomen, telkens afgebroken en dan weer vervolgd, van de eene doodsangst in de andere.

Van de vreeselijke visioenen, die mij kwelden, was er een dat mij met onbegrensde macht liet rondzweven en trekken door de aarde. Eerst zat ik in de gelagkamer van het hotel. Ruwe provincialen hielden zich bezig met onderscheidene flesschen vol hartversterkend vocht. Er werd zoo waar gedobbeld.

Een der mannen, een goedmoedig burgerheer, met een vuurroode kop, was het mikpunt der slinksche streken van de anderen. Deze hielden de handen voor het grootste deel onder tafel, smokkelden elkaar kaarten toe en lieten soms heele spellen vallen, alsof het niets was. De burgerheer verloor onophoudelijk. Hij zweette als een karrepaard en beging telkens onhandigheden die een luid geschreeuw verwekten.

Hij verloor onophoudelijk, en niet centen, neen, tientallen guldens tegelijk.

Nu heb ik wel een natuurlijke afkeer van kaarten maar niet uit vroomheid of beredeneerende wijsheid; eenvoudig omdat ik het vervelend vind, zoowel om aan te zien als om het zelf te doen. Maar werkelijk, ik moet het erkennen, dit gegok vervulde ook mij met meer dan afschuw. En — misschien omdat een schrijver nu eenmaal in zijn stukken de mooie rol moet vervullen — ik ging op de gokkers toe en begon ze uit te schelden, voorzoover dat in mijn macht stond, maar nauwelijks had ik een woord kunnen uitbrengen of al de slungels stonden om mij heen met dreigende puil-oogen en flinkerende messen. Een verwijderd geraas kwam tot mij, door dien ringmuur van jouen; de waard, een pooteling, begon met uitsnijten. De burgerheer was weg en om mij naderden, den kring vernauwend, de lummels met uitgetrokken messen en de groote puil-oogen.

En steeds naderden zij. Het benauwde mij, neep mij de keel toe van angst. Ik kon niet schreeuwen, mij niet verroeren. De toestand werd hoe langér hoe hachelijker. Eindelijk, de laatste seconde, toen ik dacht dat het met mij gedaan was, werd ik plotseling door een onbekende macht opgeheven. Ik steeg rechtstandig. De zoldering opende zich voor mij en spoedig stond ik in een kamer op de eerste verdieping. In elke andere toestand zou ik mij geschandaliseerd gevoeld hebben, maar in deze droom, na pas ontsnapt te zijn aan den dood kon het mij niets schelen. Ik bevond mij in de slaapkamer van een dame.

Bij het flauwe licht van een nachtpitje onderscheidde ik de doodsangst akelige verwrongen trekken van een knappe doch vroeg oude vrouw van misschien dertig jaren. De pleegzuster die bij het bed zat liet haar, in de kussens opzittend, drinken. Haar tanden klapperden tegen het glas, maar ik kon toch merken dat het drinken haar goed gedaan had. Zij liet zich tenminste met een zucht van voldoening terugvallen en keek met een eenigzins droomige uitdrukking in de oogen de kamer rond. Toen kreeg zij mij in het oog. Maar hoe veranderde eensklaps dat gelaat! Zoo er te voren een waas van rust en lichamelijke voldaanheid over gelegen had, dat eene oogenblik was voldoende om het te verwringen tot het verschrikkelijkst in waanzinnige angst vertrokken menschengezicht dat ik ooit gezien heb. Zij uitte een rauwe kreet en riep mij aan. Ik bleef staan en verroerde mij niet. Toen begon zij mij toe spreken, eerst zacht en vriendelijk, zooals men tot een kind spreekt, toen hartstochtelijk, vaak heesch fluisterend als een meisje, alleen met haren minnaar, en eindelijk op de klagenden toon van een verlatene, eene die uit de hemel viel in een diepe afgrond, de menschenwereld. En ik begreep de tragedie dezer vrouw.

Nu was het oogenblik voor mij weer gekomen dat ik op kon stijgen . . . op de volgende verdieping een veel eenvoudiger kamer, lagen twee jongenlieden in hun bed, maar hun kaars was nog aan en zij praatten samen. Uit de hoek van de kamer komend, nog niet aan licht gewend, kon ik hun gezichten niet goed onderscheiden, ik hoorde alleen maar hun gepraat, dat mij zeer dwaas in de ooren klonk. Het ging over geesten en spoken, over occulte wetenschap en spiritisme. En die twee jongenlieden van misschien 18 jaar lagen daar, hoogwijs en bezadigd over griezelige bijgeloovigheid te praten. Spoedig veranderden zij echter van onderwerp en begonnen over boeken en schrijvers, over intellectuele onderwerpen en litteraire nonsens. Ik kreeg het te kwaad en schreeuwde hun toe.

„Praat dan nog liever over de vrouw!” Met een ruk draaiden beiden zich om en ik herkende zoowaar mijn vriend en . . . mijzelf. Ik was op het punt mijzelf te gaan bevechten toen mijn droomgeest blijkbaar oordeelde dat ik in deze kamer genoeg gezien had. Ik werd weer opgeheven en zoo stond ik nu op de derde verdieping waar de lampetkan smijters woonden. Tot mijn verwondering zag ik maar eene persoon in het vertrek, een oude heer. Hij lag in bed te lezen met schitterende oogen, telkens zich oprichtend om een zin te zeggen wijd gebarend. De heele kamer lag verder onder de boeken, in het nat bedolven. Toen de oude heer mij zag, klom hij uit zijn bed en begon voor mij tooneel te spelen, natuurlijk Hamlet. Hij zeide twee personen te gelijk, sprong van de eene hoek van de kamer naar de andere, veranderde die ietwat belachelijk gemaakte Hamletstem telkens in het grinnekend ouweheere-kuchje van Polonius. Maar men begrijpt dat dit verschrikkelijk lawaai maakte, in dit gehoorige huis. Ik hoorde dan ook reeds een kellner op den trap. Het psychologisch juiste moment was weer aangebroken.

Op de volgende verdieping was het „Vie de Bohème”. Een jonge man met zijn vrouw — waarmede hij waarschijnlijk niet getrouwd was — zaten te samen op bed te lezen. Beide in nachttoilet, hij in een groen gestreepte pyama, zij in een lang wit nachthemd, hielden zij de armen over elkaars hals geslagen en de knieën hoog opgetrokken, het boek op haar schoot. Het was een heerlijk tafreeltje. Maar nu was ik natuurlijk erg nieuwsgierig wat dat boek wel zou zijn.

Ik giste Goethe, of Byron, of misschien wel een stuk van Schiller. Maar in ieder geval een idealistisch werk.

Ik klom op het bed en naderde van achteren de minnenden. Zij merkten het niet. Ik boog mij over hun, keek tusschen de van opwinding gloeiend roode wangen door. Het was Wally, de Roman eener kellnerin. Dat was wel een heele ontvinding. En vol teleurstelling vloog ik door het dak, dat niet erg hoog boven het bed was, heen. Op mijn tocht onder de sterren, die nu volgde, dacht ik na over al het geziene.

Daar beneden in de gelagkamer waren het allemaal verslaafden aan sterken drank en wat veel erger was, kaartspelzenuwlijders. Iemand die van kaartspel houdt is al een halve zenuwlijder.

Op de eerste verdieping was het een ongelukkig verliefde vrouw, een kind van haar tijd, niet bestand tegen zulke smarten — zenuwlijdster geworden.

Op de tweede verdieping hadden zij de Weltschmerz. Mijn vriend en ik zelf, twee halve garen, die liever over intellectuele dingen dazen dan over dingen waar — nu ja — de jongelui vroeger over plachten te spreken.

Op de derde verdieping een gewezen tooneelspeler, een van die genieën, teveel op deze wereld. Een zenuwlijder.

En daar op de zolderverdieping die schilder met zijn vrouw (het moet een schilder geweest zijn!) die inplaats van heerlijke Romantiek of Goddelijke schoonheid vuile nerveusmakende, prikkelende, smerige kwartjesromannetjes lazen (die trouwens in alle goede boekwinkels te koop liggen!)

Allemaal gekken en zenuwlijders! Ga jenu toch naar buiten en adem de frissche lucht in, zie naar de heldere, onwankelbare sterren en laat je genezen!

Maar, naar boven kijkend, zag ik dat de sterren verre van rustig waren. Duizenden malle dwaallichten, dansten zij door elkaar, de malste figuren vormend, gezichten trekend en grijnzend. Dat werd mij te machtig. „Zenuwlijders!” schreeuwde ik hun toe. Tergend werd het woord teruggeroepen, als onbestelbaar bij de sterren.

Toen ben ik maar naar mijn kamer terug gegaan. Ik heb niet meer geketterd, niet meer gescholden, niet gehoond en gelachen, of in blinde woede de vuisten gebald, ik vloog kalm terug, niet links of rechts, boven of beneden mij kijkend, maar recht vooruit, met den blik van een stuurman die de zee kent die hij bevaart.

En in de kamer waar mijn vriend en ik zelf sliepen, ging datgene, dat deze wondere reis maakte, naar zijn omhulsel toe, om het weer van dienst te zijn, den volgenden dag, weer tusschen de zenuwlijders.

Ik zelf ademde rustig met licht geopende mond. Daardoor kwam het binnen. En den volgenden dag geloofde het weer, net zooals vroeger, in eerlijke kaartspelers, rustige menschen, geniale tooneelspelers, idealistisch gestemde bohémiens en stil flonkerende sterren. Moet men daarvoor eigenlijk niet zenuwziek zijn?

III.

Over mijzelf, voor anderen.

Maar deze ketterije is niet lastig. Meer bitter.

Ik zelf ben een gek. Maar dit is niet mijn eigen schuld. Indien het mijn eigen schuld ware, zoude ik geen gek meer zijn, althans daarin niet, want een die zijn eigen wil volvoert en een die meer weet van de dingen die hij doet is een zogenaamde wijze, welk woord de tegenovergestelde eigenschap van gek aanduidt.

De meeste gekken echter zijn wijzer dan de wijzen, die hun trouwens alleen maar gek doopten om zelf niet zoo genoemd te worden.

Ik ben dan een gek. Ook omdat ik dit schrijf. Het bovenstaande wekt namelijk bij sommige menschen de lachlust op, en wie de lachlust opwekt, is een gek. Ik heb er zelf om gegrinnikt — daarom ben ik een nog grooter gek, want wie om zichzelf lacht, geeft het laatste en eenigste waarbij hij ernstig zou kunnen zijn, prijs. Dus ben ik een groote gek.

Naar groote gekken onderscheiden zich daardoor van de anderen (hen, aan wien dit gericht is) dat zij daden volbrengen die zij voor zichzelf groot achten. En deze groote daad is mijn zelfontleding.

Ik ben in een tram vol met lastige, elkaar op de vaak steenharde teenen trappende, kakelende passagiers er in. Hun gesprekken gaan meestal over den kolennood en den oorlogstoestand, sommigen *denken* daar alleen maar over en de overigen zien op hun medereizigers neer en verzinken in vele gepeinzen over dingen die zij nooit nodig hebben of zullen hebben. Deze geven den conducteur een fooritje. Allen, behalve de kakelaars, verlangen om uit te stappen. En slechts de kinderen kijken naar buiten. Ik wou dat er meer kinderen en minder menschen in deze tram waren. — Er wordt ook veel gefirt in mijn tram. De fabrieksmeisjes en naaistertjes die er in grooten getale in vertoeven, vangen overal knipoogjes op. De nette meisjes wenden dan het hoofd af. Toch vinden zij het wel aardig om even zoo aangekeken te worden. Nooit wordt er in de tram een ernstige liefde geboren. — De achteropstaande heeren hebben veel plezier in instappende jongedames. De anderen ook wel, maar zij staan toch niet op. Laat maar hangen denken zij. De heeren op het voorbalcon kijken steeds voor zich uit. De bestuurder heeft vele sigaren onder zijn pet, de heeren hadden blijkbaar grooten haast. Toch mag hij niet harder rijden. Er is hem geboden zuinig te zijn met stroomverbruik en daarom sjokt de tram onder den zwaren last van een overgevolgen bij-

wagen op een zwak stroompje langzaam voort, naar de volgende halte. Deze is nog vooreerst niet bereikt. In de verte kunnen de heeren voorop hem al zien. Van binnen staan al menschen op om uit te stappen. Ik denk dat er wel weer veel menschen uit zullen gaan. En wie zullen er in komen? Ze zijn nog niet te zien, staan achter de boomen verborgen. Groote God, man, rij toch wat vlugger! Ik kan niet, mijnheer. —

Wilt gij weten waarom die tram ineens zooveel langzamer moest gaan rijden?

Omdat ik slechter geworden ben, veel slechter dan ik ooit geweest was — ineens haast. Ik was al een gek. Een jeugdige idealist, een dromer, een fantast en aanbieder van het schoone. Toen was de tram nog vol kinderen. — Maar de tijd kwam dat ik begreep dat jeugdige idealisten niet in de Maatschappij thuishooren. Als ik van mijn mooiste idealen sprak, werd ik met een ongeloovige glimlach aangehoord. Als ik alleen ging door de stilte van het woud of naar de zee, begreep men mij niet. En mijn verzen vond men slecht. Dat waren ze ook. Maar het waren tenminste verzen, er was iets echts en iets eerlijks in. — En toen sloot ik mij in mijzelf op. De eerste stap was gedaan.

En ik heb gemerkt dat de menschen van een jonge man vroolijkheid vragen, dat zij het heel goed vinden als hij ietwat schunnige romans leest, niet al te veel werkt, als hij van tijd tot tijd wat verliefd doet, al is hij het niet, als hij inplaats van verzen grappen maakt en stukken uit operettes uit zijn hoofd kent. Ook dat hij veel vrienden heeft, maar dat is heel goed. Dat hij van van tijd tot tijd een beetje dronken is en zelfs dat hij naar de vrouwen toegaat, vergeeft men hem graag.

Het laatste alleen kan nog niet. (Het is een kunst, men weet het.) Door het overige ben ik al hard op weg te worden, zooals men mij wenscht. Daarom rijdt de tram zooveel langzamer. Hij is op weg om nog langzamer te gaan rijden en, wat het publiek betreft, net zoo te worden als de andere trams.

Maar zoo ben ik op weg met mijzelf in conflict te komen. Wat er van het vroegere nog overbleef kan niet samen zijn met al dat nieuwe, dat meestal aanstuurt op een voor het grootste deel ideaalloos leven, leven dat aangrijpt het voor de hand liggende en niet meer staart en streeft naar betere dingen.

Maar ik geloof dat dit niet alleen bij mij zoo is, bij allen zal er zulk een strijd zijn.

Bij mij is die hevig, dat weet ik wel.

Maar ben ik nu geen groote gek dat ik wil worden zooals de anderen het willen?

Dit is nu al het derde argument dat ik gevonden heb. Nou moet ik toch wel een gek zijn.

Wie nog meer argumenten voor mij vinden kan zal mij zeer verplichten, maar wie deze tegenspreekt, nog meer, want niets zoo prettig voor een gek, als te hooren van anderen dat hij er geen is — al weet hij dit ook maar al te goed.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Begin van colleges en oefeningen.

Maandag 15 October voortzetting: „Bedrijfshygiëne” door prof. Dr. J. G. Sleeswijk, arts, van 11 tot 12 uur, Algemeene gezondheidsleer van 1 tot 2 uur.

—o—

Natuurkunde-colleges.

De hoogleeraar Dr. M. de Haas zal zijn colleges aanvangen op Zaterdag 13 October a.s.

De hoogleeraar Dr. L. H. Siertsema op Vrijdag 12 October a.s.

Het college bijzondere onderwerpen voor T₁ (op Vrijdag) zal worden gegeven door prof. Dr. L. H. Siertsema in zaal z.

Cursus 1917—1918.

Bij het onderwijs in de beginselen der verbandleer en eerste hulp bij ongelukken, hetwelk zal worden gehouden des Maandags- en Vrijdagsavonds van 7—9 uur in de voorm Indische Instelling, is het de bedoeling de studenten in ploegen in te deelen.

Zij, die daaraan wenschen deel te nemen, worden uitgenoodigd hun naam vóór Woensdag 24 October 1917 te plaatsen op de daartoe bij den amanuensis Labrijn, gebouw W. en S. en den bediende van het hoofdgebouw, gereed liggende lijsten.

Vervolg nieuw-ingeschrevenen.

R. Hoogendijk, E ₁	Parallelweg 236, Ede (G.)
W. J. Ennes, C ₁	Vlamingstraat 72, Delft.
H. B. Beeker, C ₁	Dibbetsstraat 30, Den Haag.
B. A. Geerlings, M ₁	Oostsingel 7, Delft.
Mej. J. N. Hoek, B ₁	Mijnbouwstraat 2, Delft.
J. Loeff, S ₁	Breedeweg 1, Bussum.
N. P. Nap, E. L.	J. v. Riebeeckstr. 75, Den Haag.
W. A. Sijnja, E ₁ A	Frankenslag 351, Den Haag.
W. K. G. Thuijs, E ₁	Hooikade 9, Delft.
F. J. J. H. Kurris, T ₁	St. Olofstraat 15, Hof v. Delft.

Prop. Examens na de Zomervacantie 1917.

Geslaagd voor:

Civiel-Ingenieur.

H. G. A. Bakhoven.	W. Redeker.
P. J. Berrevoets.	J. M. Reyseger.
A. A. Ch. M. Hombach.	A. J. van Staalen.
P. A. Jellema.	G. C. J. Tielenius Kruythoff.
R. J. Klein.	N. J. Ph. Verbruggen.
A. H. Nijland.	Ch. C. van der Vlis.

Werktuigkundig Ingenieur.

I. Bavly.	M. J. Ph. Nittel.
M. Beeling.	A. J. Odinot.
J. Bethlem.	B. A. Overman.
L. Dikkers.	F. W. van Poppelen.
A. E. van Eck.	A. van Rijn.
A. A. Escher.	E. L. C. Schiff, Jr.
F. L. B. W. van der Exter.	F. Thiel.
H. J. Eijssen.	O. van den Toorn.
N. D. Go.	B. Ulrich.
R. Koudijs.	H. G. van Veldhoven.
J. Kropveld.	L. G. Versteeg.
H. M. Meier Mattern.	W. Whitlau.

Bouwkundig Ingenieur.

W. Bijl.	O. E. ridder van Rappard.
----------	---------------------------

Scheepsbouwkundig Ingenieur:

J. Carpentier Alting.

Scheikundig Ingenieur.

F. H. H. H. Bloemen.	J. W. Meuser Bourgognion.
Mej. A. E. M. Bosch.	Mej. P. W. Ouwehand.
J. J. V. van de Loo.	R. M. Pandji Soerachman.
Mej. L. Th. A. A. de Lange	H. A. J. Schoutissen.
Boom.	J. Spoel.
K. Leendertz.	W. de Visser.

Electrotechnisch Ingenieur.

L. S. Badings.	D. Chr. Schumm.
H. Giesbers.	Chr. E. van de Stadt.
Y. B. F. J. Groeneveld.	W. C. de Vries.
J. G. J. Nieuwenhuis.	

CORRESPONDENTIE.

H. R. Jr. — Door een tijdelijk zoek raken van een gedeelte der copij door schuld van de redactie, zal Uwe gewaardeerde open brief tot onzen spijt eerst in het volgend nummer geplaatst kunnen worden.

REDACTIE.

Binnenkort zal bij de TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR. van wege de Technische Hoogeschool worden uitgegeven het eerste

JAARBOEK VAN DE TECHNISCHE HOOGESCHOOL TE DELFT 1916—1917.

Daar er EEN ZEER BEPERKT AANTAL EXEMPLAREN voor particulieren zal worden verkrijgbaar gesteld (ad f 1,50 à 2,— per ex.) is het voor belangstellenden aan te bevelen SPOEDIGST een exemplaar bij den uitgever TE BESTELLEN.

Uit de inhoudsopgave, die wij hier laten volgen, blijkt reeds voldoende de belangrijkheid van dit nieuwe periodiek.

Geschiedenis der Technische Hoogeschool. — Geschiedenis van de oprichting tot den aanvang van den cursus 1915—1916. — Vervolg der geschiedenis van de Technische Hoogeschool, studiejaar 1915—1916. Rede van den Rector-magnificus J. C. Dijkhoorn. — Toespraak van J. Nelemans tot A. C. C. G. van Hemert en G. W. van Heukelom bij hunne promotie tot doctor in de technische wetenschap „honoris causa”. — Toespraak van dr. W. Reinders tot G. L. F. Philips bij zijne promotie tot doctor in de technische wetenschap „honoris causa”. — Rede van den afgetreden Rector-magnificus W. K. Behrens. — Ambtsaanvaarding van de hoogleeraren F. Westendoorp, Jhr. dr. G. J. Elias en Mr. P. J. M. Aalberse. — In memoriam Prof. Dr. H. G. Jonker 1895—1917. — Grafische voorstelling van het aantal ingeschrevenen. Lijst van in 1916—1917 voor het eerst ingeschrevenen. — Lijst van in 1916—1917 met goed gevolg geëxamineerden. — Overzicht van de geslaagden voor examens gedurende het studiejaar 1916—1917. — Promotiën gedurende het studiejaar 1916—1917. — Prijsvragen. — **Staat van de Technische Hoogeschool bij den aanvang van den cursus 1917—1918.** — College van Curatoren. — Secretaris van Curatoren. — Rector-magnificus en Secretaris van den Senaat. College van Rector-magnificus en Assessoren. — Commissie voor de redactie van het jaarboek. — Hoogleeraren. — Oud-hoogleeraren. — Lectoren. — Privaat-docenten — Verzamelingen en hulpmiddelen, behoorende onder art. 1 van het Reglement op het beheer en het gebruik der verzamelingen en hulpmiddelen voor het onderwijs aan de Technische Hoogeschool. — Natuurkundig en electrotechnisch laboratorium. — Scheikundig laboratorium. — Mikrochemisch en metallografisch laboratorium. — Laboratorium voor werktuigbouwkunde. — Laboratorium voor technische hygiëne. — Microbiologisch laboratorium. — Laboratorium voor technische botanie. — Cultuurtuin voor technische gewassen — Gebouw voor mijnbouwkunde. — Gebouw voor geodesie, landmeten en waterpassen — Beurzen, fondsen en toelagen. — Verordeningen op vrijstellingen bij examens voor bezitters van verschillende getuigschriften.

Voor het

: Omlijsten van :
Corpsdiploma's
met rood linnen rand
of rood houten lijst

beveelt zich aan de

**Technische Boekhandel en
Drukkerij J. WALTMAN Jr.**

BINNENWATERSLOOT 33—35,

:: DELFT. ::

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN JR. - DELFT.

JAN VAN ROSSEM

JONGE VERZEN

INGENAAID f 1.35

GEBONDEN f 2.10

OMSCHRIJVING OF AANBEVELING
IS VOOR DIT BOEK OVERBODIG, DAAR
ELK STUDENT HEM GEKEND HEEFT